

LÁ THƯ MỤC VỤ

Những ai đã từng đi vượt biên đều có kinh nghiệm về vấn đề bị lường gạt trong chuyện tổ chức vượt biên. Đưa vàng cho người trung gian, chờ mãi chẳng thấy họ kêu đi, đến lúc khám phá ra thì mới biết là họ đã bỏ mình lại. Nhưng như thế là vẫn còn may mắn. Có những người còn tiền mất tật mang khi bị mang con bỏ chợ, ló ngó ở một nơi xa lạ không quen đường đi nước bước nên bị tóm cổ tống vào trại giam. Chưa đi đã bị ở tù. Chuyện vượt biên là chuyện may rủi. Nếu gặp một tổ chức trọng chữ tín, thì cơ hội thành công khá cao, chỉ trừ gặp vận xui ngoài dự đoán của người tổ chức thì đành chịu. Nhưng nếu gặp một tổ chức chuyên lừa gạt để lấy tiền, thì chắc chắn chẳng những bị mất trắng, mà còn có khi bị ở tù nữa.

Làm ăn buôn bán rất cần chữ tín, vì nếu không có chữ tín với đối tác thì người ta chỉ bị gạt một hai lần thôi, chứ chẳng ai dại gì mà làm ăn mãi với người không có uy tín, không giữ lời cam kết, như thế chắc chắn chẳng chóng thì chầy việc làm ăn sẽ gặp thất bại. Chữ tín hay sự thành thật chẳng những cần trong việc làm ăn buôn bán, mà còn cần trong các mối tương quan trong gia đình và xã hội nữa. Nếu chỉ hứa lèo hoài với mọi người thì ngay cả những thành viên trong gia đình mình cũng không ai tin tưởng giao công việc gì nữa, chứ đừng nói chi đến bạn bè hay người quen biết, vì ai cũng “cạch tới già” không dám đặt cược vào một nơi mà chắc chắn sẽ bị thua cả.

Trong bài Phúc Âm tuần này, Chúa Giêsu kể dụ ngôn về hai người con được cha mình nhờ đi làm vườn nho. Đứa thứ nhất nói không đi, nhưng sau đổi ý lại đi. Đứa thứ hai thưa dạ vâng con đi, nhưng lại chẳng đi. Người con thứ nhất nói không vì anh ta thành thật với lòng mình. Anh ta thực sự không muốn đi. Nhưng vì thành thật và lương thiện mà anh đã cảm thấy mình có lỗi vì không chịu nghe lời cha nên sau đó đã thay đổi và làm theo lời yêu cầu của cha. Còn người con thứ hai thì vâng dạ để làm vui lòng cha, nhưng trong lòng anh ta chẳng muốn đi. Anh ta chỉ hứa cho xong chuyện vì là người không thành thật, là người chỉ hứa chứ không bao giờ giữ lời.

Sự thành thật, chẳng những cần cho các mối tương quan giữa chúng ta với nhau, mà còn rất cần thiết cho mỗi tương quan giữa chúng ta với Thiên Chúa nữa. Vì nếu chúng ta không thành thật với chính mình thì chẳng những mối tương quan với người thân yêu bị đổ vỡ, tình bạn với người khác sẽ bị mất, mà chúng ta sẽ có kết cục bi thảm trong địa ngục cô đơn ngay ở đời này và dĩ nhiên ở đời sau nữa. Hãy nhớ rằng Satan là cha của sự gian dối và hẳn muốn chúng ta cũng giống như hắn.

Có một câu chuyện tôi đọc trên mạng xã hội, và tôi nghĩ nhiều người cũng đã đọc nó rồi. Câu chuyện như sau: *Có một người thợ xây tới tuổi về hưu. Ông ta nói với người chủ thầu là ông ta muốn rời khỏi công việc xây cất để an hưởng tuổi già với vợ và các con cháu. Ông chủ thầu lấy làm tiếc vì sẽ mất một người thợ giỏi nên ông đề nghị người thợ ở lại xây thêm chỉ một căn nhà nữa thôi. Ông thợ xây đồng ý tuy lòng ông không còn hứng thú với công việc xây cất nữa. Và vì không hứng thú, ông sử dụng những vật liệu kém phẩm chất và những nhân công thiếu tay nghề. Thật đáng buồn khi ông kết thúc sự nghiệp một đời như thế. Khi nhà xây xong, chủ thầu đến để kiểm tra công trình. Ông ta đưa chìa khóa căn nhà cho người thợ xây và nói “Tôi tặng ông căn nhà này.” Ông thợ xây bị sốc thực sự. Nếu ông biết trước ông xây căn nhà này cho chính mình, thì ông đã xây nó khác hẳn.*

Chúng ta cũng như ông thợ xây trên vì chúng ta chính là người đang xây lấy đời mình từng chút mỗi ngày. Nhưng rất tiếc chúng ta lại bỏ rất ít nỗ lực thay vì đặt toàn tâm trí vào công việc xây dựng nó. Cuối cùng chúng ta cũng bị sốc vì nhận ra chúng ta phải sống trong căn nhà kém phẩm chất mà mình đã xây lên, rồi hối hận ước rằng nếu có thể làm lại từ đầu chắc chắn chúng ta sẽ làm khác đi, nhưng dĩ nhiên là quá trễ vì không thể xây lại từ đầu được nữa. Do đó, hãy khôn ngoan mà sống thành thật với chính mình.

Kitô giáo không chỉ đơn giản là sự hiểu biết về một chuỗi các tín điều phải tin. Nó cũng không phải chỉ là việc tuân giữ các luật lệ. Không. Kitô giáo là một lối sống trong sự thật. Kitô giáo là một cách sống trong đời sống chuyên nghiệp của chúng ta, trong tương quan cá nhân với người khác, và sống với Thiên Chúa trong sự thật, đồng thời thành thật với chính mình, thành thật với những điều chúng ta nói với người khác và trong cách chúng ta đối xử với họ.

Sống thành thật và hành động cách chân thành là điều rất khó làm. Thành thật thực sự là một đòi hỏi khó khăn nhất của đời Kitô hữu. Nhưng đó là ‘con đường hẹp’ mà Chúa Giêsu đã dạy chúng ta, vì con đường hẹp đó là đường dẫn đến ơn cứu độ đời đời mà Ngài đang đặt trước mặt chúng ta.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh